

**Τοῦ Τρικούπη ἡ καντάδα
ὄλο μέλι καὶ γλυκάδα.**

Μαύρ' εἶναι νύκτα 'στὰ βουνά
que ἡ βουλή πλακόνει
ὄλα τὰ βλέπω σκοτεινά,
θὰ εὐρεθῶ εἰς τὰ στενά,
qu' ὁ Θόδωρος σιμόνει.

'Στὸ δεξι χέρι τὸ γερό
βαστᾶ λευκὴν σουμάδα.
Π ρ ω ί α ν εἰς τ' ἀριστερό,
qu' ἔχει τὸ ὕφος φοβερό
que ἀσπρὴν γενειάδα.

**'Στὸν Πρωθυπουργὸ τραγοῦδι
τοῦ φιλάτου τοῦ Σκουλούδη.**

Εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μου
διατὶ νὰ σ' ἀπαντήσω;
δι' ἐμὲ ἀφοῦ δὲν ἦσο,
διατὶ νὰ σὲ ἰδῶ ;

Καὶ μὲ ἔκαμες ἀπάνστως
Κωπαῖδα ν' ἀναπνέω
καὶ τὴν τύχην της νὰ κλαίω,
καὶ μὲ διώχνεις κί' ἀπ' ἐδῶ;

Μεταξὺ βουλῆς—προσβείας
στέκεις καὶ μὲ βασανίζεις,
'στὴ Μαδρίτη μ' ἐμποδίζεις,
'στὴ βουλή δὲν μὲ ποθεῖς.

"Αχ! κἂν στέρξε ἡ νὰ φύγω,
ἡ νὰ μείνω 'στὰς Ἀθήνας
ἕνα δαδ' ἀκόμη μῆνας,
κί' ἴσως δι' ἐμοῦ σωθῆς.

**Κί' ὁ Δεληγιάννης μ' ἀπελπισία
κάνει καντάδα 'στὴν ἐξουσία.**

Κόμμα θέλω ν' ἀρματώσω μὲ σαράντα βουλευτὰς
καὶ μὲ τὸν Δημητρακάκη νὰ σὲ κλέψω κατ' αὐτὰς.

"Αχ! μορῆ, ἄχ! μορῆ.
τί μοῦ κάνεις τὸν βαρὺ ;

**Κότταρης εἰς τὴν βουλήν
μὲ κατάνυξιν πολλήν.**

Δρέψατι πάλι, βουλευταὶ ἠδαιμόνες, ρουσφέτια,
καὶ φάτε πιέτε, βρὲ παιδιὰ, στὰ πέντε Βιλαέτια.
Καὶ τὴ βουλή φιλήστε μου καθὼς καὶ τὴν Ἀθήνα...
ἐγὼ δὲν δρέπου τίποτα κί' ἐσφόρησ' ἀπ' τὴν πείνα.

Κί' ἐγὼ ὑπῆρξα ῥήτορας καὶ βουλευτῆς τοῦ Κράτους,
καὶ τώρα δὲν μὲ γράφουνι 'στὰ παληοπάπουτσά τους.
Δὲν εἶν' ὁ βίους Μάϊους, Ἰούνιους δὲν εἶναι,
καὶ ὄσον εἶσαι βουλευτῆς τρώγε καλά καὶ πίνε.

**Νέα ἐπιδημία
'στοῦ κράτους τὰ Ταμεία.**

Δὲν φθάνουν τόσαι θύελλαι καὶ τόσαι τρικυμῖαι
καὶ νέα μᾶς ἐπαπειλεῖ φορικτὴ ἐπιδημία,
νὰ φεύγουν καὶ δημόσιοι καὶ τοῦ Στρατοῦ Ταμίαι,
καὶ ἄφαντοι νὰ γίνωνται μαζὶ μὲ τὰ Ταμεία.
Κί' ἂν προσβληθοῦν ἀπὸ αὐτὸ τὸ νόσημα καμπόσοι,
τὸ νέον ἰσοζύγιον ἀφεύκτως θὰ τελειώσῃ.